Наталя Блок
pogokblok@gmail.com

Місто М, або мелітопольська черешня

Літо, гарна українська природа. Водосховище. Десь на Донбасі, біля Мар'янки. Двоє молодих красивих хлопців, Сергій, та Дмитро виходять голими з води, обтираються полотенцями. Сміються.
Сергій. Водичка Бомба.
Чуються звуки вибухів десь далеко і як голосно співають птахи. Поруч кілька дерев з стиглою черешнею.
Дмитро. Бомба Ракета. Он, чуєш, виходa. Наші валять.
Сергій. Бомблять Бомбас. Донбас Бомбас
Сергій починає їсти черешню з дерева.
Сергій, смачна, наша. Люблю черешню. В мене у діда повно її було. В нас на півдні сама смачна черешня. Доречі, ти знаєш що таке Мелітопольській мінет?
Дмитро. Дивне питання від голого пацана з повним ротом черешні.
Сергій спльовує кістки від черешні, підбирає одяг з полу і починає одягатися. Дмитро уважно дивиться як Сергій починає одягатися. Сергій одягає труси, камуфляжну футболку, штани, зашнуровує берци, піднімає бронежилет, теж надягає, поравляє всі обвеси на ньому. Одягає каску. Підстрибує. але вся снаряга доволі важка, тому високо не вдається.
Дмитро теж одягається.
Сергій. Дмитро. А скільки в тебе вже сексу не було?
Дмитро. Ну скільки, з початку війни.
Сергій. З 2014 ? вісім років?
Дмитро дивиться на Сергія, потім його обличча кривиться і він наче стримує ридання. Киває, головою,мовляв, так вже 8 років, але не витримує і сміється.
Сергій теж починає сміятися.
Сергій. Дмитро, ну все, ну все, зберися. Ще буде в тебе секс!
Дмитро. Де ж його взяти, всі жінки в Европу поїхали. Поки ця війна закінчиться, вони там вже заміж виходять.
Сергій. Ну в нас теж тут трохи є. Не всі поїхали ж.
Дмитро. То хіба жінки, то бойві посестри та побратими.
Сергій. Ну так, якийсь інцест вийде з посестрами і побратимами. Як з ними спати, вони ж стріляють краще за мене.
Ми чуємо низький звук польоту ракети з Цезаря.
Дмитро. О, чув як пішла, то французи нам арту підігнали. Летить по оркам, аж гарчить.
Сергій. Ага, гарно пішла. Чого тих орків так багато? Лізуть і лізуть. Чого ім дома не сидиться?
Дмитро. Бо засрали там все, у себе. Вже їм немає де срати, то бачиш, до нас полізли.
Сергій раптово щось чує в кущах. Дослуховується. Дмитро починає теж їсти черешню.
Дмитро. Так, слухай, що воно таке, той Мелітопольскій мінет.?
Сергій. А ну тихо. Тихо, блядь!
Сергій наставляє автомат на кущі.
Сергій. Руки вгору і виходимо. Поволі, поволі. Руки вгору , я сказав.
З кущів виходить російській солдат. На вигляд йому років 20. Він виглядає дуже нещасним. На ньому якісь резинові сапоги, каска часів другої світової. Він тримає руки за головою, дивиться на автомат який націлений на нього.
Дмитро. Оппа. Орченя спіймалося. Що воно тут робить? Розвідник, чи що?
Дмитро. (*до російського солдата*)Слухай, пацан, а де твій трофейний унітаз?
Росіянин мовчить.
Сергій. Відповідай.
Росіянин мовчить.
Потім каже.

Росіянин. Я не понимаю, вы можете на нормальном русском языке говорить, я этот ваш не понимаю.
Сергій. Боже, яке ж воно кончене.
Сергій копає його ногою. Росіянин сідає на жопу. Дмитро звичними рухами зв'язкує йому руки за спиною.
Дмитро. Це сепар, чи з оркостану приїхав за унітазами?
Сергій. Дізнаємося.
Сергій. Слухай, підхуйленок, ти тут сам заблукав, чи ще твої є?
Росіянин. Что?
Дмитро, на що ти з ним розмовляєш, пішли вже на базу його відведемо. От скотина руська, був єдиний вихідний за три місяця і тут русня спаскудила.
Сергій. Йобана русня.
Росіянен. Ви фашисти і бендеровци. Нацисти.
Сергій і Дмитро дивляться на Росіянина і починають реготати.
Сергій, слухай пацан, я розкажу тобі що таке справжній бендеровський мелітопольській мінет. Це коли його роблять з двома черешнями у роті. З двома великими, мелитопольскими черешнями. Бо Мелітополь, який ви йобана русня окупували і гвалтують наших жінок і дітей в ньому, місто черешень. Бо там черешні на кожному кроці, навіть фестиваль черешень там був, поки ви не припхался рятувати касетними обстрілами, фосфорними бомбами та градами нас від вашого йобаного фашизму.
Це місто де загинув мій дідусь, від вашої йобаного руського миру. Мій дідусь, який пройшов другу світову війну, вижив, а від вашої йобаної росії загинув!
А ну вставай! Вставай!
Сергій наводить на Росіянина автомат і той встає.

Сцена друга.
Сон Сергія.
Мюнхен. Сергій і його дівчина Настя гуляють по Центру Мюнхену.
Настя в красивому платті. Сергій в білих шортах і білій лляній сорочці. Вони тримаються за руки..
Настя Красиво тут, таке все старовинне.
Сергій. Це ти красива. А воно тут відновлено. Його ж бомбили. Це реставрація.
Настя. Але все одно красиво. О, дивись, тут черга, за чимось. Гуманітарку дають мабуть.
Настя і Сергій дивляться на невеличку чергу, (Хор) в якій люди стоять рівно за метр один від одного в масках від коронавірусу.
Сергій. Та ні, дивись, тут мабуть можна купити самі необхідні для життя речі.
Настя. Мабуть Ліки і їжу. Бачиш вони хворі. В масках. Може це аптека?
Сергій. З цього ракурсу так не бачу.
Сергій і Настя придивляются
Настя. Ну не гуманітарку ж в центрі видають, це буде псувати їх стильний стиль історичного міста, яке повинно приваблювати туристів.
Раптом вони бачать як над чергою починає світить яскравий напис Луи Вітон.
Настя. Блін, то вони за Луї Вітоном стоять. Ахаха. Самі необхідні речі там!
Сергій. Ну а шо, в кожного свої потреби.
Настя. Я б хотіла зараз на річку. В мене немає потреби в брендах, я хочу до води.
Сергій. Ну то пішли. Тут ж повно річок, дивись, он на єдиній хвилі катається на серфінгу єдиний серфінгіст. А за ним теж черга бажаючих покататися на тій хвилі.
Настя дивиться на мюнхенського річного серфінгіста.
Настя. І тут черга. Люблять німці свої черги і терміни. Терміни для термінів і ще терміни для термінів термінів.
Потім Настя повертає голову в ту сторону де стоїть черга до Луї Вітону. Вона бачить, як з двері цього магазину виходять люди з пластиковими пакетами, на яких великі літери ЗЕТ.
Вона дивиться на єдиного серфінгіста і бачить що його дошка кольору хакі. А потім бачить що на іншій стороні дошки в нього автомат.

Над магазином Луї Вітон літери змінюються на напис Гуманітарка для біженціва з України. . Серфінгіст підходить до черги і наставляє на неї автомат. Люди з черги стають на коліна. Закривають масками очі.
Сергій блін, почалося. Такий сон гарний спортився.
Настя. Треба вибратися із цього міста.
Сергій. Мюнхену?
Настя. Може і з Мюнхену теж. Але точно треба вибиратися.
Сергій. Треба прокидатися пока не почалося. Настя, люблю тебе. дуже люблю тебе. Дуже дуже.
Настя. Обіцяй що ти забереш мене звідси? Обіцяй що ти приїдеш за мною.
Сергій. Настя, ну як? Як . Яж на нулі воюю. Мобілізований ж. І Куди мені їхати? В Мюнхен?
Серфінгіст, наводить свою дошку автомат на людей в черзі.
Серфінгіст. Ми глибоко стурбовані конфліктом в Україні.
Настя. В нас не конфлікт, в нас війна!
Серфінгіст. Ми вже запланували вісім конференцій , дванадцять круглих столів, і сім зустрічей де будемо рефлексувати на теми своїх відчуттів стосовно цього конфлікту.
Сергій. Краще дайте нам зброю.
Серфінгіст. Зброя це важке питання, може десь через рік. Зараз треба все обговорити. Взагалі ми припинимо цю війну шляхом дипломатії.
Серфінгіст починає стріляти по людям. Люди падають.

Сцена 3

Локація на нулі, база. Десь біля стіни напів зруйнованої хати стоїть лавка, на ній сидить полонений росіянин. Він їсть морожено і щось малює.
Сергій стоїть поруч.
Росіянин. Вкусное , как в советском союзе.
Сергій. І що ти бачив в советском союзе? Ти ж народився вже після розвалу того лайна.
Росіянин. Мене мама рассказала. . Казала морожено було смачне.
Сергій. А про ГУЛАГ мама не казала.
Росіянин. А что єто?
Сергій. Те що скоро у вас в Рашці відновлять і дізнаєшься. Покажи, що там в тебе. Намалював?
Росіянин. Да.
Росіянин віддає Сергію якийсь кривий малюнок, Сергій дивиться на нього. Киває.
Сергій. Окей. Тоді можеш мамі подзвонити. Поки ще солярка є для генератора. Тобі пощастило москалику.
Росіянин дзвонить мамі. Далі розмова заснована на реальних записах розмов російських полонених солдатів з їх мамами
Росіянин. Але, мама? Это я твой сын.
Мама Росіянина. але, Але, это кто? Какой такое сын?
Росіянин. Мам, это твой сын Алеша Васильевич , я из плена звоню.
Мама Росіянина. Алеша? Какой Алеша. А, Алеша. Чего ты звонишь, какой плен, как ты в плен попал? Ты дебил такое говорить?
Росіянин. Ну мы в селе были, а потом укропы село заняли, а мы отступали, а я посрать пошел, а наши уехали. Я заблудился.
Мама Росіянина. Потому, что дурак. Скажи Алеша, зачем ты нам выслал ту стиралку, ее оказывается к трубе с водой подключить нужно, а у нас вода из колодца, ты совсем там ебанулся в той Европе. Спросил бы кого то, как стиралка работает. С меня бабы в селе смеялись. Колька Катьке трусы выслал, лифчики, резинки трофейные для волос, носки, кеды, ну не новые, но носить можно, Колька, прислал все , как нормальный сын, а ты ту хреновину выслал. Еле доперла на тачке с почты, и что с ней делать ? Я руками всю жизнь стирала и буду. Ты там можешь какой то телефон нормальный украсть у бандеровцев?
Росіянин. Мама я в плену.

Мама Росіянина. В плену, потому, что дурак вырос. Другие умерли нормально и их мамки по пять тысяч рублей получили. Когда тебя выпустят, домой без смартфона и трусов не возвращайся.
Росіянін. Мам, а как там моя Катька?
Мама Росіяніна. Я откуда знаю, как твоя шалава. Она мне надо? Ты когда бандеровок трахаешь, ты там презерватив одевай, а то еще заставят алименты на тех детей украинских платить. Кстати, скажи в каком ты регионе конкретно и кто тебя в плен взял?. По телевизору сказали спрашивать, если кто в плену. Чтобы помочь спецоперации освобождения украины от фашистов.
Росіянин. Я не знаю. Мам, а ты брату скажи, что бы сюда не ехал, тут и убить могут. А освобождать тут некого от фашистов, потому, что тут все оказывается фашисты. Не хотят освобождаться. Их только убивать надо. И дети фашисты тоже. Русский язык не понимают.
Мама Росіянина. Ну так убивай если надо. И телефон мне привези. Колька выслал телефон мамке. Я, что хуже для тебя, чем мамка Кольки?

На цих словах Сергій забира у Росіянена телефон.
Сергій. Досить. Досить. Боже Ну яке ти кончене. Велика російська культура. Газова труба є, а води і газу як і совісті немає. Мамка гірше мачухи. Ти для чого взагалі сюди припхався, дурак російський?
Росіянин. Мне сказали, что это учения. Спецоперация, что тут фашисты. Ви ж всі фашисти. Чума!

На сцену виходить Дмитро. Він в повній амуніції, брудний і засмучений. Сідає на підлогу, починає стягувати бронік.
Дмитро. Наші не повернулися?
Сергій. Ще ні. Може до кінця війни будемо удвох з тобою воювати. Ротації ж не буде до перемоги. Чи до нашої смерті. Вже тиждень нічого не ясно. Але, ми будемо триматися.
Дмитро. А цей що? *Киває на Росіянина.*
Сергій. Он карту намалював, де вони БТР свій залишили, коли з села тікали. Я дроном подивлюся, чи не найобує. Бо це ж русня.
Дмитро. Відправ будь ласка, його кудись, хай там судять, чи міняють на наших.. Я на нього дивитися не можу.
В тому селі, з якого вони втекли, всі просять тільки вбивати русню. Просять не брати в полон. Там діти згвалтовані поховані, могили прямо у подвір'ях. Я дивлюся, а мамка чорна сидить, а на хресті фотка. Там хлопчик три рочки і сестра років п'ять його. І мама їх сидить біля того хреста, дивиться на фотку іграшки розкладає по тій могилі в її дворі. Говорити не може. Сусіди сказали, що рускіє ґвалтували її дітей, батько рвався допомогти, розстріляли. Вона теж рвалася , але її тримали, щоб дивилася. і два тижня не дозволяли ховати. Так діти і лежали на вулиці. Забери цього виродка. Бо я його кінчу.

Росіянин встає і ми бачимо як по його штанам з переляку розповзається мокра пляма.
Росіянин.
 Это не я. Это не я. Это не я . Нам приказали. Это не я. Нам командир приказал.. Я не хотел. Это не я. Это не я. Это приказ был. Нам приказали. Приказали. Наверно это актеры. Скорее всего это просто актриса притворяется. Это постановка для телевизора. Фейки. Это же не я. Меня там не было. Мне просто приказали. Это же не люди на Украине, тут фашисты все. Я не хотел. А , что тут такого, что тут такого. А почему у них асфальт в селе, у нас газовая труба, а украинцы богато живут, нас, что наебали? Я просто выполнял приказ. А , что я могу сделать, ну вот, что я могу сделать? Я простой русский парень. Это вообще не я. Это просто приказ. Это не я , это все Путин и его банда..

Калюжа сечі під ним стає все більше і більше.

Сцена четверта.
Сон Сергія.
Настя їсть черешню. В неї величезна миска з червоною черешнею і вона її їсть. Вона дивиться новини. (всі новини правдиві і заснований на абсолютно реальних подіях в Україні)

Ведуча. і Хор
Окупанти вивозять з України зерно і овочі. Мелітопольська черешня заповнила ринки Криму . Росіяне хваляться що ціни на черешню в цього року в них знизилися.
Світ турбує загроза голоду, без Українського хліба. Здається Росія хоче влаштувати новий голодомор на Україні.
На окупованих Росіянами територіях зник зв'язок з операторами мобільного зв'язку. Українці не можуть зняти гроші з карток, не можуть розплатитися картками українських банків. Їх гроші заблоковані, як і зв'язок зі світом.
На окупованих росією територіях України існує загроза бути розстріляним, якщо ти розмовляєш українською мовою.
В Маріуполі Росія примушує дітей, які вижили навчатися російською мовою. Розбиті артобстрілами дома разом з вбитими в них цивільними зрівняють з землею.
В окупованому Херсоні солдати РФ побилися між собою за речі, які вони крали у місцевих. Бійка закінчилася стрілянином .
На окупованому Півдні України заміновані всі узбережжя. Курортний сезон цього літа не розпочався. Фото пустих пляжів надсилають місцеві мешканці. Хто рискую зайти на пляж підривається на мінах.
В Херсоні від голоду помирають місцеві. Росія не виконує Женевську конвенцію і не дбає про окуповані міста.
В окупації немає ліків, немає зв'язку, швидкої допомоги і життя.

В Мелітополі тілами російських солдатів забиті всі морги, заповнені холодильники м'ясокомбінату і вони шукають інші холодильники. Тіла росіян тримають в холодильниках для морозива, м'яса та інших продуктів у супермаркетах міста Мелітополь.
В Херсоні на кладовищі окупанти палять трупи свої солдат. Після полону і тортур в російських підвалах люди накладають на себе руки.

На цих словах заходить Сергій. Він без камуфляжу. Сідає їсти черешню. Прослуховує про морги і кладовище
Сергій. Я бачив новину на російському сайті, що українські військові продають тіла росіян в Єгипет, де з них потім там роблять мумії і продають чорним археологам.

Настя. Ого. Норм фантазія у людей. То це вони вирішили самі тепер ці мумії робити? В цілому зручно. Мозку в них немає, то не треба його добувати. Але навіщо холодильники?
Сергій. Ну так, був би мозок, не їхали б в Україну. Просто кожен росіянин мріє стати мумією, як Ленін. Їх вождь. В них в центрі країни лежить мумія , і пам'ятники цій мумії стоять всюди. Це якби Німеччині пам'ятників Гітлеру наставили.
Настя. Вони мріють мати асфальт у селі. Слухала перехвати дзвінків орків додому, то головне здивування в них це туалети в хаті і асфальт у селі. Це вони ще не бачили роботів пилосмоків і теплих підлог. То взагалі б померли б від здивування.
Сергій. Не хочу про них. Тошнить вже. Скажи краще як ти?
Настя. Нормально, черешню їм. Хочешь?
Сергій. Я хочу Херсонського кавуна. Але чи будуть кавуни рости в окупації ?
Настя А я хочу на Маріупольське море. Але воно заміноване і теж в окупації.
Сергій. А я хочу міномет, багато Піонів і Цезарів. І обіцяну німетчиною зброю. Хоч старі Леопарди, а то і самі не дають і іншим країнам забороняють. Европа чекає що ми помремо?
Настя. Треба запитати Шольца де важка зброя для України?

Сергій. Да я залюбки. Шольц, а де зброя для України?
Виникає Олаф Шольц, канцлер Німеччини

Олаф Шольц. Все що можемо робимо. Вже передали 5 тисяч касок. Скоро передамо ще. Ми приймаємо українських біженців. Ну вже конечно їх багато, але ж приймаємо. не ну страховка в них урізана, та і взагалі хто тим біженцям радий. Рускіє німці проти, але ми робимо що можемо. Я не розумію, яким чином Україна ще тримається. Я взагалі не думав, що вони протримаються більше ніж три дні. Зброю то дамо. Ну може в наступному сезоні, чи десь потім ще. Ну каски передали.
За Шольцем виникають різні люди (Хор) і всі вони вигукують різні фрази
“Чого Українці не здаються, хай вже здадуться і все закінчиться” “Треба віддати Путіну трохи землі, там кілька регіонів, може Одессу, Харьков, Донбас, Крим, Маріуполь, Херсон, що він там хоче, все треба йому дати, ну мужику ж треба допомогти зберегти обличчя” “ Та росія спасає Україну” “ А що Україна і Росія то різні країни?” “Із за цієї війни в нас ціни ростуть, хай вже закінчують” “ Не треба давати їм зброю, більше зброї, більше смертей” “Може Україна сама винувата, не хотіла робити російську мову державною” “Ми вислали гуманітарку” “Росія крута і в неї газ та нафту,, якщо не купувати в неї газ , то вона не матиме гроші на геноцид, але ми не можемо не купувати в неї газ” “А якщо Україна буде стріляти по РФ , а та кине ядерну бомбу?” Ви подумали про екологію?” “А якщо Україні дати зброю і вона переможе Росію і тоді що? Що тоді робити? Як ми будемо жити? “
Сергій. Виключи їх. Настя не слухай. Їж черешню. Ось наші повернуться на базу, а я попрошу відпустку, і ми побачимося насправді..
Настя. Я хочу до тебе. Але я не знаю, як вибратися з цього міста. Зелених коридорів немає.
Сергій. Я знаю.
Настя. Мого кума вбито, намагався вивести сестру з дітьми з окупації.
Сергій я знаю.
Я боюся їхати, все заміновано.
Сергій. Я знаю.
Настя. Я більше не хочу розмовляти про смерті і війну, я хочу з тобою сексу. Я дуже втомилася від всього. Я хочу зробити тобі кавуновий мінет. Набрати повний рот холодного кавуна , що виріс в Херсоні і…
Сергій. І я хочу. Ти така красива.
Сергій підходить до Насті. Вони цілуються. Музика переростає в звук будильника на телефоні.

Сергій відкриває очі. Над ним стоїть Дмитро і трясе його за плечо. Серж, прокидайся, ну. І телефон відключи. Будильник кричить.
Сергій простягає руку, бере телефон, відключає будильник.
Сергій. Бля. Ну нахера! Такий..се. Такий сон!
Дмитро. Ну я ж не знав. Тобі на чергування зараз. А ти спиш і отак робиш.
Дмитро показує як Сергій рухав стегнами у сні, наче займався сексом.
Сергій посміхається. Бач, я таки маю секс, а ти ні.
Дмитро стає серйозним і питає.
Дмитро. Що знову Настя? І що наснилося?
Сергій. Мюнхен і що її місто в окупації, як і всі з нею немає зв’язку вже п’ять тижнів. Я повинен забрати її звідти.
Дмитро. Не дури. Ти взагалі впевнений, що вона існує? І до окупованого міста не пробратися. І ти мобілізований.
Сергій. І що?
Дмитро. А то, що поки військовий стан в країні мусиш підкорятися наказам. В якому вона місті?
Сергій знизує плечима, мовляв він не знає.
Дмитро. Отож. Серій, отямся, я тебе прошу.

Сергій. Вона сниться мені і просить щоб я її забрав. А тут що ми робимо? Черешню їмо? Все одно з нашими зв'язку немає. Давай я швиденько проберуся в ту окупацію, типу я місцевий, вивезу Настю, а потім повернуся.
Дмитро. Ти в того руського героїн знайшов в сапогах, чи шо? Несеш якусь пургу. Сергій прийди до тями.
Сергій. Вона хоче, щоб я її врятував

Сцена п'ята
Дмитро і Сергій оглядають кинутий російський БТР. На ньому намальовані букви Зет і В і написано білими літерами На Берлін!
Сергій. Чого воно так смердить? Вони що обсираються постійно?
Дмитро. Ти обережно, дивись щоб заміновано не було.
Сергій щоб відкрити БТР використовує мотузку. Вони з Дмитром відходять подалі, смикають за мотузку, люк відчиняється. Дмитро з Сергієм кричать і падають наче їх збила вибухова хвиля. Затуляють обличчя руками.
Дмитро. Допоможіть. Боже який жах. Я не можу, я на таке не підписувався! Я так не можу. Ну , бля.
Сергій. Мої очі, капець, мої очі. Очі виїдає. Як же воно смердить. Капець.
Дмитро. Піздець, русня обісрата. Хімічну зброю використовують, а ще про наші лабораторії щось кажуть.
Сергій і Дмитро поволі підводяться і затуляючи руками носа і рота, обережно заглядають в середину. Перший заглядає Сергій.
Сергій. Вони його реально обісрали.
Дмитро. В сенсі?
Сергій ну в прямому сенсі. Всюди насрано.
Дмитро. Скільки бачу, стільки дивуюся, чого вони всюди сруть. Пацани з Ірпеня казали, що навіть на ліжка срали в будинках і дітям на парти насрали. Якісь російській культ гімна.
Сергій. Так ними ж керує чувак, який сере в валізу. І ту валізу спеціальний говноповномочений за ним всюди носить. Явно культ гімна. Я уявляю як той майор з валізою гівна путіна приносить ту валізу додому, бо не встиг здати у сейф. І як його діти лізуть туди і те гавно путіна випадає на підлогу. А вони його збирають назад, волдють на дітей, а потім зважують валізу, і виходить що не дістає сто грам путінского лайна. І вони вирішують насрати у чемодан трохи свого. Користуються кухонними вагами. Все вдається. Але потім виявляється що по тим аналізам у путіна глисти і вагітність. Розслідування і скандал..
Дмитро. Ну ти Сережа і фантазер. Але якщо вони додумалися щоб їх Президент срав в валізу, то і до цього теж додумаються. Ти краще скажи , от як оцей трофей забирати, якщо він весь у гамні.
Дмитро показує на БТР
Сергій. Ну хай наш полонений і прибирає. Це ж його звичне середовище існування. Хулі. Гей, Алеша, вставай, кілька питань є. По перше, чого ви обісрали свій БТР, а по друге нахера ви всюди серете, свою країну обістрали, і до нас полізли, чи що?
З трави піднімається Росіянин..
Росіянин. А шо, в нас это, ну короче мы в одну хату залезли, а там бутылки такие, красивые и что то по ненашему написано. Ну мы и приложились. А это масло какое то было. Хз. Я такого не пробовал. У нас оливковое в магазине не продавалось. Ну и пронесло. Понос.
Дмитро. А чого до кущів не піти?
Росіянин. Мы не догадались. А майор сказал, что в ковер все впитает.
Сергій. То ви не здогадалися піти срати в кущі і обісрали свій БТР з викраденими килимами? А потім його кинули, бо обісрали? А килим мабуть з дитячої кімнати винесли. Хотіли своїм дітям вислати, кров змити і можна гратися, так?
Росіянин мовчить.
Сергій. Ну окей, бери відро. ганчірку і відмивай БТР.
Росіянин. Я не умею.
Сергій. А ну, взяв, сука!

Росіянин хапає відро. Але не поспішає щось робити
Дмитро, та вони тільки срати вміють.
Росіянин. Не только
Дмитро. Ну ще топитися в лайні в туалеті, бухати і руйнувати все що бачать. Потім пити горілку, знову обсиратися. Давай прибирай! Бо в лайні втоплю! Як ви і звикли всі помирати. Мамка п'ять тисяч рублів отримає. Це що по курсу, сто п'ятдесят Евро? Чи баксів?
Дмитро. Не вигідно вирощувати росіян на м'ясо. Вкладаєш багато грошей, поки відгодуєшь до 60 -80 кг, , а віддаєш в армію на забій і тіки сто п'ятдесят баксів тобі дають. Чого вони цим займаються?.
Росіянин починає черпати з БТР лайно і виливати на землю. Дмитро і Сергій цього не помічають.
Сергій. Я коли малий був, то читав російську літературу. Сорокіна. Книгу "Норма". Там вони їли кожен день на вечерю шматки говна. Це називалася Норма від держави на день.
Дмитро. По статистиці кожен четвертий Росіянин не має в хаті туалету (*наведена реальна статистика і нижче всі факти про лайно в російській культурі теж реальні*)
Сергій. Там страшна статистика дитячих смертей в тих ямах для лайна. Та і дорослі тонуть. А хто до ями дійти не може, то в відро, а з ведра у вікно. Боже, з ким ми воюємо. Це жах.
Дмитро. А я бачив що вони придумали як горілку з лайна робити. І ще роблять статуї з говна. Якась реально говнокультура.
Росіянин. Так выгодно же.
Дмитро і Сергій бачать що він обляпав весь БТР, себе і землю довголо в лайно Вони в шоці.
Дмитро. Слухай, Алеша. А ось ти ким був до війни? Чого ти все в лайно заляпав?
Росіянин. Я в институте учился. Факультет международных отношений.
Дмитро. Ясно. Ну воно і логічно. Факультет міжнародних відносин навчив все заляпати лайном. Короче. Лізь в цю вигрібну яму і рулі до річки. І не здумай тікати, бо побачу, щось не те, кину гранату в середину.
Росіянин радо лізе в середину обісраного БТР
Сергій. Слухай, нахера воно нам таке вонюче треба?
Дмитро. Ну, відмиваємо і будемо воювати. Поки того ленд лізу дочекаємося, то треба ж хоч щось мати. Хоч обісраний БТР. А поки цього педофіла не забрали, то хай хоч щось робить.
Сергій. Ну і то діло. В тебе телефон ловить?
Дмитро. Акумулятор сів. І пальне для генератора скінчилося. А шо?
Сергій. Та в мене теж. Хотів спробувати до своїх додзвонитися.
Дмитро. Та не переживай. Ти ж знаєш там немає зв'язку. А російську сімкарту вони не візьмуть. . З твоїми все добре. Згадай як в Херсоні зв'язок вирубили, так я з мамою не міг зв'язатися три тижні. А потім вона десь зловила вай фай і виявилося що в неї все ок.
Сергій. Кажуть там в Херсоні вже російські паспорти. І забирають українські.
Дмитро. Ну так. Ти не переживай. Ми всіх звільнимо . Будемо ще їсти свою мелітопольську черешню !
Сергій киває головою.
Сергій. Короче. От слухай, анекдот. Значить приїхав той Штольц до Києва , вийшов на вокзалі , чекає таксі, до Зеленського їхати. А таксі немає. Він дзвонить, кажуть , через годину буде. Через годину немає. Дзвонить знову,а йому кажуть, буде через два три тижні, а може і за кілька місяців. А краще вирішити цю проблему шляхом переговорів.
Дмитро і Сергій сміються.

Сцена шоста.
Сон Сергія.
Центр Мюнхена. Кафе де любив сидіти Гітлер. Настя і Сергій сидять за столиком і п'ють вино.

Сергій. Я не люблю Мюнхен.Він має темну сторону, і такий нарочисто красивий, але ця краса така важка. І тут все так тихо і соно. Мюнхен наче заможній товстий дідусь, який їсть тільки здорову їжу, бурчить і водить велику автівку з відкритим верхом. Чому ми постійно тут зустрічаємося? Тому що на це місто літеру М? Типу я вже від тієї війни поїхав башнею, і мій мозок плутає Мелітополь з Мюнхеном.
Настя. Головне щоб не з Москвою.
Сергій. Ну якщо з Мокшанськими болотами буде плутати, то я сам себе вбью. Це я вже остаточно пропав.
Офіцанти, одягнені в шкіряні баварські шорти проносять замотане в чорний з червоними маками килим тіло, через всю сцену.
Настя. Знаешь, тут Бандеру вбили.
Сергій. Нашого батька Степара Бандеру? Що прямо в цьому барі?
Настя, не знаю. Знаю, що це москаль зробив. І тепер вони нас вбивають, бо ми ж Бандеровці. Ну знаєш, Батько наш Бандера, Стефанія Мати…
Тіло в чорному климі з плямами схожими на лайно в місті де у тіла дупа знову проносять мимо.
Настя. Ох, чим тут смердить?
Сергій. То руський німець десь пройшов. Знаєш оце у Пушкіна постійно Рускім духом тхнє? Оце воно і є. Рускій дух.
Настя. фу. Гидота. То від того килима, що вони носять. Не знають, де його приткнути.
Сергій. Викинути.
Настя. Не можуть. Він мабуть старовинний. Тут все таке старовинне. Я тут була в готелі, де все таке старе, що дивом працює і навіть ліфт в килимах. І підлога і стіни. І в номері теж так. Мабуть це модно. Чи екологічно. Ну знаешь, боротьба за клімат?
Сергій. Одна фосфорна бомба, скинута рашкою, перекреслює 10 років сортування сміття
.
Раптово офіціанти, ставлять ковер на попа, розмотують і добувають з нього Путіна. Той виглядає як вампір
Сергій. Гля, Хуйло.
Настя. То він вампір! Ну тепер ясно, чому він так любить вбивати. І чому в валізу сере.
Офіціанти виносять новий чорний килим і виймають з нього Гітлера.
Гітлер теж виглядає як вампір.
Офіціанти подають їм вино, дуже схоже на кров.
Сергій. Нє, ну цього ще не вистачало. Це якісь клан вампірів, чи зомбаків, вони зараз і мумію Леніна принесуть і ще кого? До речі сталіна муміфікували чи таки ні?
Настя. З початку зробили мумію, лежав у мавзолеї. А потім кажуть що десь під стіною Кремля заховали. Але може він теж вампір в втік з того Мавзолею. Чи його Ленін вигнав
Сергій. Некрофільскі ігрища росіян.
Настя. Давай тихо, давай послухаємо про що вони говорять.
Настя і Сергій встають і підходять ближче до столика з Гітлером і Путіним.

Вурдалак Гітлер. Слухай, Вова, це вже занадто, нахера бомбити дитячі та пологові будинки? Я так не робив.
Вампір Путін. Бо вони не хочуть розмовляти російською
Вурдалак Гітлер. Ну взагалі розмовляли, але тепер точно не будуть. От нахера ти театри розбомбив, вони та російську классіку ставили. Достоєвского того малахольного алкоголіка і наркомана, і Чехова, оце де три девственіци сидять в Грузії і нічерта не працюють, нічого не роблять, живуть за рахунок колишнього раба і постійно хочуть в Москву, в Москву…Як воно. Три сестри! О!
Вампір Путін. Ну. треба бомбити. .Щоб в них культури не було. Там же не тільки російська була. Вони і оту, свою неіснуючу, українську вічно ставили. Ми її сто разів забороняли, вбивали за неї. А вони її якось зберегли. Скоти!
Вурдалак Гітлер. А навіщо взагалі цивільних вбивати і гвалтувати? Мені це все не подобається. Я сказав тобі возродити фашизм. А ти все портишь, ти дискредитуєш фашизм!
Вампір Путін. Вибач, будь ласка, я все виправлю.

Вурдалак Гітлер. Що ти тепер виправиш, от що? Нахера ти до тих українців попхався? Можна було фашизм і в іншій країні відрджувати. Тобі мало Чечні і Абхазії, ну вже б на Китай би напав. Чи ти їх боїшся?
Вампір Путін. В Українців їжа смачна і асфальт в селах. І цифрові технології. І гроші. В мене труба , нефть, газ. А асфальта немає в селах і туалетів в будинках немає. . Це несправедливо. Я хочу щоб і в них не було. Вони всі нацисти. Їх треба вбити. І дітей їх теж, бо занадто розумні. І українською говорять. Немає такої мови, немає. Ми нафіга російську вигадали? Щоб нам українці казали, що ми в них все вкрали? Ну вкрали. І тепер вони повинні зчезнути!
Вурдалак Гітлер. Ти нацистів з націоналістами не плутай. Короче, Вова. Ми дітей не ґвалтували. А твої росіяни, і в 45 році тут всіх згвалтували. І дітей, і літніх фрау. Я довго живу, а такої мерзоти як ти не бачив.
Вампір Путін. Я теж довго живу. І збираюся вічно жити. Українці вимруть від голоду, як в 33 і 37, бо ми вивозимо до себе все зерно, а хто залишиться ми в Сибір вишлемо, а туди своїх поселемо, в їх порожні хати. Схема стовідсотково працююча. Сам знаешь.
Вурдалак Гітлер. Знаю, нічого нового , щось ти за стільки років не придумав, постійно їм голод влаштовуєте, і взагалі ти обіцяв за три дні все закінчити. Вся Европа думала так. А сам чого тягнешь ту війну? Перемогти маленьку країну, що менша за твою в 15 разів?
Вампір Путін. Відьми. То все відьми! Я ж не знав, що там стальки відьм!
Вурдалак. Які ще відьми?
Вампір Путін. Розвідка мене не попереджала, що там стільки відьом. Ще мавки, лісовики, але відьми. Це жах. Вони ворожать.
Вурдалак Гітлер. Що? Ворожать?
Вампір Путін. Ти просто не знаєш українських відьом. В них цілі лабораторії. В чорному морі бойові дельфіни. В небі бойові гуси. На землі лисиці , комарі, змії, вовки. А ще вони труять черешню. І полуницю. І кавуни. Все отруєне. Це відьми. Клянуся.
А, ще в них бойові підори! І Макрону Зеленський більше подобається. Бо Зеленський накачаний, а французи красивоє люблять.
Вурдалак Гітлер. Блін, ну ти некрофіл та некрофіл., але гомофобом бути не треба. Це тобі не рашка твоя. Тут такими словами не кидаються.! А черешню мити треба, щоб срачки не було, вона ж бризкана!
Вампір Путін. Блін. Задовбали. Коли вже все буде одна велика Росія. Щоб на карті нічого не було, тільки росія. І щоб вся росія була з тюрем, з тюрем і психлікарень!
Настя в цей момент відкриває вікна в барі, і на Вампіра Путіна падають сонячні промені. Він починає корчитися. Офіціанти швидко накривають його чорним килимом і Вурдалака Гітлера також. Їх виносять.

Сергій. Так і знав що Путін Вампір.
Настя. Та Хуйло він. Я знала, що в нього душі немає.
Сергій. Кончена русня. Пішли звідси кудись. Тут все простяглося тим руським духом, дихати немає чим.

Настя і Сергій виходять з бару і попадають на вулицю Маріуполя, який в окупації. Біля розбитої будівлі Маріупольського Театру двоє окупантів у формі солдатів РФ знаками ЗЕТ на формі і георгіївськими лентами, чіпляють Афішу. На ній напис "Росія -дітям в новому сезоні, найкращі казки" Навколо руїни. Лежать трупи людей. (Хор)
Настя. Маріуполь. Мій маріуполь біля моря. Тепер тут немає кому людей ховати. Немає де.
Сергій. Чого окупанти не похоронять?.
Трупи, які лежать на вулиці починають говорити по черзі і перебиваючи один одного. (Хор)
Мене немає кому хоронити, а вони хочуть грошей за похорон. А сусідам забрати мене не дають. Чекають, що родичі прийдуть. Заплатять. А всіх родичей ракетою вбито.
Я ховався в підвалі театру. Нас було багато. Ми написали слово Діти великим літерами, на асфальті біля театру, щоб було видно, що тут діти. Діти і люди. Я вийшов за водою. Я вмер. Вони прицільно стріляли по театру.

Я померла від голоду. І вся моя родина теж. Мене не заберуть. Може потім.
Я хотіла виїхати з Маріуполя. Я не встигла. Я хотіла поїхати. Зелених коридорів не було .
В мене попав скалок від бомби.
Я померла від зґвалтування і мене викинули з машини тут.

Окупант номер 1 .(*закінчує з афішею*) Ну теперь то красиво. Вот как хорошо. Культура это главное. Покажем сказки Пушкина детям.
Настя. Сережа, я не можу це винести. Забери мене звідси, Сергійко, коханий, пліз, забери мене ! Благаю тебе!
Сергій. Заберу, Настя. Потерпи, ми звільнимо Маріуполь, Херсон, Мелітополь. Потерпи. Европа дасть зброю. Перекриє газову трубу Росії. Потерпи.
Настя. Я вже не можу терпіти. Я вже не можу..

Сцена сім.
База. нуль.
Сергій . Так, ти Алеша руський. Давай мені свій шмот. Будеш за українського полоненого. . Мовчи і кажи постійно Слава Україні. . Ану спробуй.
Росіянин. Слава УкАине.
Сергій. Бля. Не УкрАине а УкраИне.
Росіянин. УкрАине.
Сергій. Боже, ну ти дебіл. Короче. Ти мовчиш і канаєш за полоненого. . А я везу тебе у штаб . Ясно? І давай знімай оце лайно, в яке тебе твоя рашка вирядила. будемо маскуватися.
Росіянин знімає свої резинові чоботи, інший одяг. Сергій з гидуючи бере це двома пальцями і нюхає.
Сергій. бля, піздець, чого воно так смердить. Ти обісрався ? Капець, я не можу це натягти. Сука. А чоботи? Шо це? ЦЕ що резинові сапоги? Ти колись в житті ноги мив, представник міжнародного права?
Боже, як це натягнути.
Росіянин. А что мне одевать?
Сергій. Нічого. План міняється. Я типу зняв з тебе українську снарягу, а тебе вирядив в свою. Я буду москалем мародером, це навіть логічніше. Коли ми будемо проходити блокпости, то я так і скажу.
Росіянин. Конечно, вас волонтеры одевают и Америка и Нато , а нас никто. Конечно у вас будут шлемы кевларовые. А нам, что с отечественой войны осталось, то и выдали..
Сергій. Небуло ніякої твоєї Отечественої. Світова була. Ахаха, але ви в ті шоломи теж серите. То мабуть вже ті хто еволюціонував до того, що вирішив що срати треба не на пілогу а кудись. В шоломи другою світової! Діді воювали ж в них. То з усією повагою до них мабуть ви це робите.
Росіянин. Дмитрий сказал, что если я на пол насру он меня застрелит. Ну и я, чтобы не на пол..
Сергій. Знаю, в шолом свого дідуся, який мабуть дійшов до Берліну у другу світову?
Росіянин. Мой дедушка ребенок войны!
Сергій. Короче. Лізь в свій обісраний БТР. Заїбав. Я туди не полізу.
Росіянин лізе в БТР і починає його заводити, БТР гарчить і не заводиться. Йде дим. Виходить Дмитро, дивиться на це все і посміхається.
БТР не заводиться.
Дмитро. Підштовхнути?
Сергій. Дмитро! Що?
Росіянин. ОН не едет, я не знаю почему.
Дмитро. Бо без палива не поїде. Хоча ти можеш насрати в бак. Це ж російська техніка, то може і поїде на твоєму лайні.
Сергій. Та досить ржати. Ти паливо злив?
Дмитро. Ну так. Мені треба для генератора. Ти ж все одно вирішив закінчити життя самогубством, разом з цим виродком.
Сергій. Я повернуся. В мене є план.

Дмитро. Я чув твій план. Прикинутися москалем і заїхати в окупацію. Ти в курсі що таких як ми вони в полон не беруть. Розстріл моментально.
Сергій. А шо? Шо тобі не подобається?
Дмитро. Отож. ще кілька ШО і Га і тебе спалили. Акцент в тебе українській.
Сергій. Я скажу що я з Кубані і батько українцем був.
Дмитро. Батько Бандера?
Сергій. Ну ти не лахай з мене, ти розумієш, Настя мені кожну ніч сниться. Я вже не можу ні спати ні їсти. Я повинен щось робити.
Дмитро розумію. Але де саме ти будеш її шукати? Вона ж навіть не каже в якому вона місті. Тільки сниться тобі і все.
Сергій. Всюди буду шукати.. Я повинен щось робити. Мене ці сни зводять з розуму.
Дмитро. В мене є кращій план. Гриби.
Сергій. Які ще гриби?
Дмитро. Спеціальні українські гриби. В мене бабка відьма. Вона навчила. Якщо треба розшукати когось, то гриби знаходять.
Сергій. Дивний метод. Але це буде скоріше, ніж пішки до Маріуполя.
Дмитро. Ну давай. А цього, виродка закриємо в БТРі щоб не втік.
Росіянин. Так правду говорили, что вас наркотиками накачивают и вы ничего не чувствуете и как терминаторы?

Дмитро дістає з кишені радіо і кидає в БТР. Кричить туди.
Дмитро. Сиди тихо, слухай радіо..
Закриваэ БТР. Потім дістає з іншої кишені пляшку з грибним відваром.
Дмитро. Я все приготував. Якщо б ти не погодився, я б тобі підлив би в чай.
Сергій. Ну ти і підступний відьмак.
Дмитро. Пий і потім дякую скажешь. Я теж буду пити. Тобі буде потрібен проводник в цих мандрах.
Сергій випиває відвар з грибів. Дмитро теж.
Сергій. Блін. А що робити, якщо ми будемо в тріпі, а росіяни нападуть?
Дмитро. Не хвилюйся. Якщо по нам прилетить ракета, ми навіть не дізнаємося про це. Випаруємся і все. А якщо поруч прилетить, то ми точно вийдемо з тріпу.
Сергій. Мене здається вже нагрібає.
Дмитро посміхається. Навколо темніє. На землі виникає тропінка яка сяє. Вони йдуть по ній.

Сцена восьма
Сергій і Дмитро стоять біля таблички Фільтраційний табор. До нього стоять люди в черзі . (Хор) Вони роздягаються, віддають всі свої речі вартовому, той дає їм номер на груди.
Сергій питає людей в цій моторошній черзі.
Сергій. Навіщо в туди йдете?
Люди відповідають втомленими голосами.
Бо в місті немає води, а там кажуть є.
Тому що якщо не пройти фільтраційний табір, не отримаєш перепустку , щоб пересуватися по місту.
А що мені робити, в мене немає будинку, навіть підвала будинку вже немає, щоб ховатися від обстрілів.
Я хочу знайти свою доньку, кажуть її вивезли з України кудись в росію з іншими дітьми. Може і мене вивезуть і я її знайду.
Треба пройти цей табір, щоб отримати дозвіл виходити на вулиці
Я просто не хочу жити, а накласти на себе сам руки не можу.
Треба йти, бо інакше вони стріляють в спину.
І так стріляють в спину.
Сергій і Дмитро проходять повз охоронця , який не помічає їх.
Сергій. Може вона в цьому таборі?
Дмитро. Дивись під ноги.

Сергій дивиться під ноги. Переступає щось, чого не бачить глядач. Роздивляється.
Сергій. Як багато тут мертвих. Як багато тут мертвих дітей і жінок і старих людей.
Дмитро . Дивно що інші це не бачать.
Сергій. Інші бачать лише, що в них в магазинах ростуть ціни. Чи що пальне стало дорожче. Вони не бачать мертвих українців, лише що їх червона риба трохи дорожча і немає соняшникового масла. Дивись, може он вона?
Сергій кидається кудись в глибину сцени, але вертається.
Сергій. Там жінка, мертва. А до неї примотана дитина. Жива. А між ними міна. Міна, розумієш. Ніяк ту дитину від мертвої жінки не забрати. Підірвуться обидві. С ким ми воюємо? Що вони за тварі?
Дмитро. З Росією. Росіянами і руськми людьми ми воюємо. Тільки з ними. Це не мордор, це не орки, не тварі, це просто Росія.
Сергій. Твій тріп дуже сумний.. Твоя бабуся таким відваром до депресій нікого не довела?
Дмитро. Справа не в грибах. Гриби лише відкривають правду.
Сергій. Тоді де Настя?
Дмитро. Схоже її тут немає. Ти бачиш наша стежка вже нікуди не веде?
Сергій дивиться під ноги і раптово бачить люк. Він відкриває його.
Сергій. Вона там, вона ховається . Вона в мене розумна.
Сергій стрибає у люк. За ним і Дмитро.
Навколо темно. Сергій і Дмитро йдуть і доходять до великого коридору. По обидві сторони двері. На одній написано Хуйло.
Сергій. Мене глючить якось не в ту сторону від твоїх грибів.
Дмитро. То тебе веде твоя підсвідомість.
Сергій моя підсвідомість шукала Настю , а знайшла Путіна? Ти в курсі що він вампір? Мені наснилося, що він посіпака Гітлера. І Гітлер теж вампір. Обида бункери люблять.
Дмитро. Та по ньому видно. Ну, що заходимо ?
Сергій. Забагато йому уваги від моєї підсвідомості.
Сергій дістає з кишені жовтоблакинну крейду і пише на дверях Бункеру. Русні Пізда. Рускій військовий корабель иди нахуй.
Дмитро. Оце ти його закляттями увалив. Він звідти не вибереться. Ахаха. Ну пішли Настю шукати.
Сергій. Пішли. (*Відходить трохи далі. Зупиняється, вертається до тих дверей*) Ох. Неможу втриматися. Секунду. *Сергій відкриває двері кидає туди гранату і зачиняє. Дмитро і Сергій слухають вибух.*
Дмитро. Ну нормально так бабахнуло.
Вони чують звук прильоту ракети.
Сергій. Лягай!
Вони падають на землю. Вибухи частішають і починають ставати сильніше, все На них валиться стеля. Їх засипає .

Сцена 9
Сергій і Настя в Маріуполі. Море. Пляж Шум моря, крики птахів. Настя в купальнику. Сергій в плавках. Вони лежать на шезлонгах. В них красиві коктейлі. Навколо інші люди (хор)
Сергій. Це я вже вмер?
Настя. Ні це майбутнє. Це Маріуполь після війни.
Сергій. То війна скінчилася?
Настя. Колись це ж повинно було статися.
Сергій. І Ми перемогли?
Настя. Перемогли.
Сергій. І я тебе знайшов?
Настя. Ну ми ж разом тут.
Сергій. То ми живі і пляжі розміновані. Який це рік? Коли ми перемогли?
Настя. Сергій. Нагадай мені, хто ти по професії?
Сергій. Розвідник.
Настя. Та, ну. До війни ким ти був?

Сергій. Ааа, до війни. Ну режисером театру, а шо?
Настя. Ну тоді ти знаєш, що таке забобони і що робота над перемогою це колективна робота. І дати не треба знати. Бо це все спортить. І наврочить.
Сергій. Зрозумів. То це майбутнє про яке я мрію?
Настя. Кажуть мріяти корисно. Мрії збуваються.
Сергій. Я це знаю, а коли багато людей мріє одночасно, то це краще працює.
Настя. Чув про когерентність?
Сергій. Та звісно, я ж вже три роки практикую транцедентальну медитацію. Я зрозумів що я повинен робити.
Серій встає з шезлонгу. Повертається до хору.
Сергій. Так, друзі. Є справа. Треба попрацювати на перемогу.
Люди з Хору сідають.
Сергій. Отже ! Аудіо медитація.

Читається з великими паузами в 10-30 секунд, щоб у глядачів було достатньо часу уявити все як слід і насолодитися цим. Музика, аромапалички, свічки , гонги вітаються.

Отже, ця аудіо медитація для тих хто хоче, щоб росія була знищена, для тих хто бажає Україні перемоги та процвітання і суду над кожним росіянином , визнанням колективної провини Росії і повної відміни російської культури в світі.

Якщо ви тут і слухаєте цю медитацію, це значить що всесвіт привів вас в потрібне місце і в потрібний час і ваша душа готова перейти до нового рівня. Вона хоче жити в процвітаючій Україні і в світі де не існує Росії.

Отже сідайте зручно і заплющуйте очі. Відчуйте як ваши ноги міцно стоять на підлозі, стоять на рідній українській землі і наповнюються силою предків.

Зробіть глибокий вдих. Відчуйте як ваші легені заповнюються вільним повітрям України.
Зробіть повільний видих.
Зробіть ще один вдих, і відчуйте як ваше тіло, заповнюється енергією української люті і любові. Відчуйте лють до ворога і любов до друзів, до України, до всієї землі.

А тепер уявіть мапу світу. Знайдіть на ній Україну. . Уявіть що в ваших руках великий шматок крейди , жовто блакитного кольору. Це ваш магічний інструмент.
Він є в енергополі кожного українця.
Зробіть глибокий вдих вільного українського повітря наповненого мудростю, силою, волею і щастям і на видиху починайте стирати Росію з мапи світу. Спочатку затріть ті міста України , які окуповані Росією. Зафарбуйте жовто блакитним кольором Крим, потім Південь і Схід України.
Відчуйте як радіють духи української землі від того, що ви їх звільнили.

Не поспішайте, робіть це повільно і уважно.
Тепер стирайте Росію з мапи світу далі.
Починайте з будь якого міста. Ваша крейда замальовує назавжди цей непотріб. Відчуйте радість, яка від того , що ви робите вільно розливається всім вашим тілом і проходить скрізь сердце.
Ви бачите внутрішнім поглядом як зникає Росія, як місце до вона була заповнюється жовтобакинтим світлом, як інші країни , які мали з Росією спільні кордони починають рости і займати вільні території. Як Україна сяє силою і прогресом на цій мапі світу, яскравіше за всі інші країни.
Ще раз роздивіться що ви зробили. Ви молодці! Тепер ніякої Росії більше немає І не буде.

Зробіть ще раз глибокий вдих, видих. Повертайтеся в тіло. Широко посміхніться. Відкрийте очі. Голосно скажить Слава Україні. Героям Слава!
Хор. Слава Україні. Героям Слава.

Повторюйте цю аудіо медитацію кожен день, передавайте це аудіо, як листи щастя, зробіть розсилку, роздрукуйте, зробіть пост в ФБ. Дякую.
А тепер прочитаємо захисну мантру.
“Російській військовий корабель, йди нахуй”
Хор. Російській військовий корабель. йди нахуй”
Сергій. Тепер можна лягти в шаванасану.
Хор лягає в шаванасану.

Настя. Сергій.
Сергій. Да, кохана.
Настя. А скажи, чому ти ніколи не питаєш де я? Де я зараз, не в минулому і не в майбутньому. Де я зараз? Як ти мене знайдеш, якщо ти не знаєш де я?
Сергій. А що , можна було просто спитати? І не треба тікати з армії чи їсти гриби?
Настя. Можна просто спитати.
Сергій. Настя, де ти?
Настя тягнеться до Сергія, щоб сказати йому де вона. Але ми знову чуємо вибухи, все починає руйнуватися.

Сцена 10
Сергій і Дмитро відкривають очі. Вони чують страшний гуркіт. Спочатку здається, що то вибухи. Але потім стає трохи світліше і ми бачимо що вони на тій самій галявині, а звуки з середини БТР.
Сергій. Та замовкни, бо зараз вб'ю. Сука, російська, я так і не встиг запитати Настю де вона. Розбудив, кацапська сволота.
Дмитро. Щось тихо. Я не чую вибухів. Щось сталося, поки ми тріпували?
Росіянин з БТР. Да, да. Откройте!
Він знову починає грюкати .
Дмитро відкриває люк БТР. З виряченими очима з нього вискакує Росіянин і волає.
Росіянин. Не убивайте меня, не убивайте, не убивайте. Я прошу прощения, простите. Мне стыдно. Мне очень за все стыдно. Это же не я, это же все Путин.
Дмитро. Що вже сталося. Знову обісрався в БТРі?
Росіянин. Чуть чуть. Но дело не в этом. Мы же братья? Вы меня простите?.
Сергій. Боже, заткни его. Це в нього мабуть синдром Хорошего Руського. Тепер буде просити вибачення, поки не втомиться. А потім знову захоче нас вбити, бо ми погані брати і не хочемо його мовою говорити і шанувати Пушкіна.
Дмитро. Схоже на те. Заїбали ці хороші рускі. Хороший рускіх не буває. Одного тільки знав. Він воював з нами, жив в Україні. Все що в нього було русского це паспорт. А оті що в рашці зараз, чи втекли бо санкції, то все фейк. Ті хто в рашці, ті платять податки, на які купують зброю щоб вбивати Українців. А ті що втекли, вже ниють, як вони страждають.
Росіянин. Я страдаю, я все понял, но вы конечно и сами виноваты…
Дмитро дає росіянину такого ляпаса, що він падає.
Дмитро. Сама винна.
Сергій тим часом крутить радіо, яке дістав з БТР. Ловить сігнал.
“”Новини світу. Путін здох. Але це не все. Вся його світа і родина теж здохла. В бункері де вони ховалися від помсти людства прорвало газову трубу. Але запаху газу ніхто не почув, бо багато нюхали кокаїну і від того їх носи вже нічого не відчували. То вони і вчаділи.. Армія росії не знає що робити і перестала стріляти.
Дмитро. Ага, оце тому і тихо. А наші чого ж мовчать?
Радіо. Наші кореспонденти кажуть, що тільки зараз, через багато місяців війни, після смерті Хуйла до них подзвонили родичі та знайомі з РФ і попросили вибачення і спитали чи не будуть Українці їх бомбити.

Сергій. Пізно всралися. Синдром Хорошого Руського напав на всіх з переляку.
Радіо. Версія від нашого джерела щодо смерті Путіна виглядає так. “Після того, як головний майор по зберіганню валізи з лайном Путіна захворів на алкоголізм, він не виносив лайно , запах від лайна отруїв Хуйла і всю його родину. Нам здається ця версія має шанс на існування. Бо яка різниця від якого газу вмер Хуйло. Від пердячого газу чи від своєї газової труби.”
Сергій помічає як Росіянин намагається стерти напис На Берлін з БТР своєю футболкою.
Сергій. Ти здурів?
Росіянин. Простите нас! Мы же братья
Дмитро. Ти чув Хуйло помер від якогось пердячого газу, ото вони всі тепер вибачення просять..
Сергій. А наші чого не стріляють?
Дмитро. Та хз. Може ми ще в тріпі. А ну копни мене.
Сергій копає Дмитра. Той зойкає
Сергій. Хуйло не може померти, бо він вампір. Тільки від сонячного світла.
Дмитро. Але ж ти кинув в його бункер бомбу. То може стіну знесло і його засвітило?
Сергій. То ж був тріп.
Дмитро. Та хто зна.
Раптово радіо починає передавати шматок з аудіомедітації “А тепер уявіть мапу світу.
Зробіть глибокий вдих вільного українського повітря наповненого мудростю, силою, волею і щастям і на видиху починайте стирати Росію з мапи світу. Відчуйте як радіють духи української землі від того, що ви їх звільнили. “
Сергій в шоці дивиться на радіо. А Дмитро вже сидить в позі лотосу з заплющеними очима.
Радіо замовкає, починаються знову новини.
“Ще одна версія смерті Хуйла в Рашці від бойових українськи гусей. Їх було викрадено мародерами з РФ і приготовано родині Хуйла на обід. Але українські бойові гуси мають в крові ціаніди і ненависть до всього російського.
Дмитро. Гарна в тебе медитація.. Короче мабуть щось спрацювало. Чи граната, чи медитація, чи українські відьмаки! Ми!
Сергій. Ага. Досі тихо.
Радіо знову
“Російські війська втікають до РФ, але українці їх не переслідують, їм важливіше надати допомогу цивільним, які постраждали від окупації та бойових дій.
Сергій. Настя. Настя в окупації. Бля. А ротації так і немає.
Дмитро. Не потрібна вже ротація. Пішли за нею.
Росіянин. А я?
Дмитро. Головка від хуя. Тебе судити будуть . Повір. Я адвокатом працював до війни, знаю що кажу. Довічне гарантовано з конфіскацією награбованого та іншого майна, якого в тебе немає.

Сцена 11
Багато багато дверей і дошок з оголошеннями . Сергій і Дмитро розглядають їх. Хор читає оголошення. (Всі написи документальні написи з оголошень в окупованих містах де немає зв’язку)
Саша, якщо ти це бачиш. Маму поховали у дворі. Біля гойдалки. Я в 24 будинку.
Олю і її брата з 14 квартири вбили фашисти. Тіла не віддали.
Пацюченки попросили написати , що виїхали. Але не знаю, чи доїхали. Ключ від їх квартири у мене. Сусід з третього поверху.
Оля, отзовися, ми тебе чекаємо! Григоровичі.
Мама, я дома, твій дім не згорів. Якщо виберуся лишу ключі у сусідів. Паша Паляничко.
Микитіна Ніна Адрівна ваш син живий, він у хрещеного!
Федотова Света. Я не знаю де мої діти , але я чекаю по адресу…

Мама, бабуся, донечка, я не знаю що з вами, тата вбили руськи, я чекаю вас у дідуся. Ірина Герць
Степова Людмила, 89 років зараз в підвалі Сбербанку, будь ласка, якщо залишилися родичі, заберіть бабусю.
Нікіта Іванець. 6 років, був одягнений в жовту куртку. Може хтось бачив. Ми в підвалі будинку 20 , по Айвазовського.
Мама. Мої діти загинули. Я пішла. Юля Попова.

Сергій пише щось на листку. вішає теж. Хор читає
Настя це Сергій. Я прийшов. Якщо ти це побачиш , я буду тебе тут чекати . А якщо відновлять зв'язок мій телефон +380668865582
Дмитро. Сережа, це вже п'яте місто. ЇЇ ніде немає. Може ти приймеш, що вона тобі просто снилася?
Сергій. Вона повинна існувати. Повинна. Вона жива і я її знайду.
Дмитро. Я теж у це вірю. Але мабуть вже треба зупинится.
Сергій. Я не можу.
Дмитро. Ну ок. Знаєш, я мабуть в Херсон. Орки відходили, підірвали міст на Олешки, та і взагалі замінували все. Треба відбудовувати. Мама чекає.
Сергій. Треба Крим боронити. Кримського мосту немає, а вони вони всі як зомбі тепер до нас просяться. Різко всі хороші руськи стали.. Чув навіть через море намагаються пливсти. Тільки б не в РФ бути. Ідіоти. Кому воно треба тут. Вчити їх не срати на підлогу?
Дмитро. Ахаха. Та не хвилюйся. В нас візовий режим такий , що будуть вони сидіти довічно в своїй РФ зі своїми зобі. Чув вони і із Путіна мумію зробили?
Сергій. Після смерті хороші руськи потрапляють в пекло, а погані знову в Росію.
Сергій і Дмитро сміються.
Сергій. Слухай а гриби в тебе ще залишилися?
Дмитро. А чого ж ні. Мені вони не треба. І взагалі після третього разу, вони вже не діють. Хоч мішок з'їси. Багато казки не буває.
Дмитро лізе в кишеню і видає Сергію ту саму пляшку з якої вони вже пили.
Дмитро. Тільки ти десь без людей це пий. Бо знову збудять. Давай побратиме.
Сергій бере пляшку, обіймає Дмитра.
Дмитро йде геть, а Сергій оглядається навколо. Знаходть затишне місце і випиває пляшку до дна. Сидить дивиться на всіх, поки не починає темніти. Він засинає. Відкриває очі. Він стоїть біля Насті, яка свіжа і красива і в гарному платті.
Це Росія. Москва. Червона площа. Красиво палає все навколо. Кремль, мавзолей і все інше.
Настя і Сергій дивляться на це і посміхаються.
Настя . Смаженим пахне.
Сергій. Мабуть це Ленін нарешті дочекався кремації. Там мабуть і Хуйло горить.
Настя. Може. Скоро все тут згорить. Болота гарно палають.
Серій. Стій. Так, чого це ми у москалів ? Настя. Бо тепер це мій сон і я хотіла подивитися як Москва палає
Сергій. Так , Настя, давай не будемо довго розмовляти і ти скажеш де тебе знайти, бо я вже замахався шукати.
Настя. В місті на літеру М
Сергій. Москва? Мюнхен? Миколаїв, Мелітополь, Маріуполь, Мар'янка? Де?
Я всюди вже був. Скажи і я піду туди і буду там тебе шукати поки не знайду.
Настя дивиться на нього і посміхається.
Настя. Сережа. Ну добре. Це був жарт. Справа в тому, що ти мене ще не зустрів.
Сергій. Як це?
Настя. А тебе не дивує, що ми бачимо тільки у снах. І ще в грибному тріпі.?
Сергій. Ні не дивує. В мене з самого початку війни вона здається нереальною наче сон. Можливо я не можу повірити що вона відбувається насправді. Бо як це, в центрі Європи війна цивілізації з варварами? Яка війна , коли в нас всі банки і довідки і паспорти в телефоні, в нас рефейс, в нас курорти, сервіс. життя, культура, книжки.. Плани на життя і іпотеки!

Настя. Розумію. Я теж не можу повірити, що зі мною це відбувається Але ти молодець. Ти молодець. Ти воював, ти боровся, ти не тікав. Пишаюся тобою воїне. Пішли мабуть звідси. Бо дуже смердить тим горілим російським духом.
Настя бере Сергія за руку і вони відвертаються від картини палаючого мавзолею. Вони в Києві. Тут тихо, красиво .
Сергій. Київ. Який він гарний. Я вже і забув який гарний мій Київ. Настя, то ти в Києві?
Настя. Я буду чекати тебе ось тут. На трухановому острові , біля води. Це буде в річницю нашої перемоги. Ти прийдеш подумати про всіх загиблих дітей, жінок, твоїх друзів. Прийдеш обдумати свою нову виставу, бо ти знову будеш працювати в театрі і робити вистави, а я буду тут сидіти і їсти черешню. І ти спитаєш мене, чи знаю я що таке мелитопольскій мінет. А я буду знати!
Сергій. Круто. Я буду чекати цього дня і в нас буде самий крутий і скажений український секс.
Настя. Полюбому буде!
Настя і Сергій обіймаються.
Кінець.

Травень -Липень. 2022